

farní sbor ČCE **U Salvátora**
prosinec 2018
adventní sborový list

*... nad těmi, kdo sídlí
v zemi šeré smrti, zazáří světlo*

Světlo už rozjelo svou akci

„Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.“ (Izajáš 9,1)

„Temný noci, dlouhý stíny“ obcházejí lid Boží stejně jako pokolení celého světa. v časech Izajášových – tedy v babylónském zajetí, i v době třesnutě naší, kdy se pro světlo Boží sotva kde najde „místa pod střechem“. Také nás obcházejí noci bezcitnosti – stejně jako příšerí sebestřednosti, která se domnívá, že sázka na cynismus a aroganci je tím nejučinnějším nástrojem k přežití.

Nadto se podzim co podzim smráká rychleji, tmy je víc než denního světla a vegetační rytmy jsou v útlumu. Na naší severní polokouli usíná země. Sama příroda se tak umí stávat symbolem soumraku života a zároveň lidské úzkosti a pocitu zmaru. A právě v tomto okamžiku, kdy to s nějakým procitnutím ještě nijak nadějně nevypadá – spíš naopak, počíná advent a spolu s ním nový církevní rok. Dlouho před Vánoce a slunovratem nadchází čas, který nás ujišťuje, že Boží světlo už rozjelo svou akci. Že jeho záře je blízko, byt nám zkušenost ještě našeptává, že se vyčerpalo a vyhořelo.

Poselstvím začátku nového církevního roku je tedy výzva k důvěře, že Pán Bůh přichází právě tam, kde si připadáme v hodně osamělých koncích. Tam, kde naše schopnost vnímat jeho přítomnost a spoléhat na jeho „strážné oko“ bere za své. Ano, je to On, kdo do našich zklamání přichází se svou útěchou a kdo do našich stesků vnáší svou radost. Je to On, kdo naše vnitřní exily i vnější poroby rozjasňuje pozváním k nechmurnému bytí.

Dalibor Antalík, farář

Subotnik není jen brigáda aneb Konfirmandi a mládež

Kdysi dávno se sobotním nepovinně povinným brigádám říkávalo subotnik. Teď se takhle – jednou měsíčně **schází mládež**: v sobotu přes poledne, k programu o dalších (nejen) protestantských církvích občas farář něco uvaří, občas se jde na výstavu. Přidat se můžete i přes skupinu na Messengeru **Salvátorská mládež**.

A podobně se jednou měsíčně scházejí i **konfirmandi**: Vyjedeme na venkov, setkáme se s místními a společně řešíme téma z volné řady Kdo je Ježíš. Nejbližší subotnik bude 8. 12. v Soběhrdech, těšíme se na další či staronové zájemce.

Slávka

Rozhovor s Miloslavou Žákovou

Do našeho sboru chodí tolik zajímavých lidí, a my vlastně mnohdy o sobě moc nevíme. Jednu neděli jsem si s takovou zajímavou ženou povídala. Tou je PhDr. Miloslava Žáková, CSc. roz. Legnerová.

Slávko, od kdy chodíš do salvátorského sboru?

Začátkem 90. let resp. po sametové revoluci jsem pátrala, kde je v blízkosti našeho bytu evangelický kostel. V tu dobu tam byl farář Sváťa Karásek. Požádala jsem o členství a pravidelně chodila do sboru a poslouchala jeho kázání.

Jsi věřící od svého dětství?

Byli jsme evangelická rodina. Dříve tatínek a jeho otec byli pravoslavní. Maminka vyrůstala spolu s devíti sourozenci v evangelické rodině. Žili jsme v Kupačově. Obec měla kolem 1000 obyvatel, z toho polovina byli katolíci, třetina evangelíci, zbytek pravoslavní. Tatínek po svatbě s maminkou přestoupil i se svým otcem k evangelické církvi.

Na které období u Salvátora ráda vzpomínáš?

Když tam kázal Sváťa Karásek.

Co říkáš dnešním farářům?

Je to konečně nějaká stabilizace sboru, a to já vítám!

Znám Tě víc jak pět let, společně jsme prožily pěkné chvíle současně s našimi salvátorskými přáteli. Kdy jsi se takto aktivně věnila do sboru?

Do roku 2012 jsem většinou sedávala sama, ale pak jsem se seznámila s Milenou P., která mně pověděla o letním zá-

jezdu do Francie. Díky této společné akci mám plno přátel včetně i jejich dětí.

Jaké bylo tvoje dětství a dospívání?

Mé rodné místo je Kupičov ve Volyni. Tam už v roce 1870 přišel můj praděd Václav Legner s ženou a s mým dědou Václavem. Na přelomu 60. a 70. let 19. století na ruskou Volyň emigrovalo víc než 15 000 Čechů. Byli to lidé hlavně z oblasti Mělníka a Mladé Boleslavi. Snili o vlastním kousku půdy, hospodářství a lepším osudu. Půda byla levná a dobře se prodávala. Vybudovala se česká obec Kupičov s výstavní hlavní ulicí s dlážděným chodníkem, obchody, cukrárnou, řeznictvím atd. Stála zde i cihelna, koželužna a pivovar. Roku 1907 byl vydán dekret o svobodě náboženského vyznání. Obec Kupičov si postavila svůj evangelický kostel až v roce 1938.

Jako malá snad pětiletá jsem se naučila číst česky ze starého slabikáře po babičce. Pak už jsem četla jednu knížku za druhou.

Do klidného dětství se v roce 1938 vrátil spor o těšínské Slezsko a Zaolší, roku 1939 přišli sověti a začala polsko-německá válka. Sověti zrušili lidem vlastní hospodářství a pod hrozbou deportace na Sibiř byli hospodáři donuceni vstupovat do kolchozu. To se přihodilo i nám, a tak se rodiče stali dělníky na vlastní půdě. Ale to je na dlouhé vyprávění. Pamatuji si na jejich heslo: „Ukrajina musí být čistá jako sklenka vody.“ Do armády odešlo kolem

12 000 volyňských Čechů. Mezi nimi i můj otec. Žádost z roku 1943 o návrat do Čech byla podepsána až v srpnu 1946 Benešem a Stalinem. Odjeli jsme druhým transportem v „dobyčáku“, cesta trvala dva týdny. To mně bylo 13 let. Domov jsme našli ve Vlčkovcích u Dvora Králové.

Co jsi chtěla vystudovat a čím jsi chtěla být?

Už jako dítě jsem chtěla být učitelkou. Absolvovala jsem nejprve gymnázium ve Dvoře Králové n.L. a pak Filozofickou fakultu University Palackého v Olomouci.

Učila jsem na JSŠ (jedenáctiletka) v Žamberku. Když jsem se vdala, tak na základní škole v Praze. Na konkurz jsem byla přijata do Výzkumného ústavu pedagogického. Roku 1972 stranická organizace zatrhla moji obhajobu kandidatury ze sociální psychologie, vědeckou práci jsem obhájila po roce 1989.

Vídáš ještě někoho z Volyně?

Ano. Roku 1992 bylo založeno Sdružení Čechů z Volyně, jedno z celostátních setkání bylo v Litoměřicích. Když jsem se poprvé ve své vlasti setkala s kupičovskými Čechy, nepoznali jsme se. Ale tito všichni neznámí jsou moji kamarádi z dětství. Od roku 1995 vydávám občasník Kupičovský hlasatel.

Děkuji za rozhovor.

ptala se Naďa Kočnarová

Ohlédnutí za bratrem Adolfem Kocnou

25. října jsme se v salvátorském kostele rozloučili s bratrem Adolfem Kocnou. V našem sboru za sebou zanechal výraznou stopu – už v padesátých letech se stal presbyterem, několik období sloužil sboru jako kurátor, podobně pracoval i v osmdesátých letech v Pražském seniorátu ČCE. Když jsem se ovšem sháněl po pamětnících jeho aktivní služby v církvi, uvědomil jsem si, jak rychle se i aktivita a služba výrazných osobností může ocitnout v zapomnění. Stačí dvě generační výměny, příchod

nových lidí, změna režimu – a kdo si vybaví, oč jsme zápasili, co nám leželo na srdci?

Církev je však společenství, které svou paměť pročišťuje a obnovuje. A k tomu patří i vděčná vzpomínka, nikoli abychom lidi nekriticky vyzdvihovali, ale projevíli vděčnost Pánu církve za to, čím jsme skrze jejich životy byli obdarováni.

Do salvátorského společenství tehdejší mládeže se br. Kocna dostal za války. Po matince byl „mojžíšovského náboženství“, jak se kdysi říkávalo, tedy Žid, po tatínkovi římský katolík. Když se křestní jméno Adolf stalo za války synonymem pro nacistickou okupaci a všechno, co s ní souviselo, zareagoval na to tím, že začal užívat další ze svých křestních jmen, Josef, takže ho pak u Salvátora nikdo neznal jinak než jako Pepíčka. V rodině se dokonce traduje, že když pak Marta Hrejsová rozdávala svatební oznámení, že si bere Kocnu Adolfa, měli leckterí vrstevníci Pepíčkoví za zlé, že Martu opustil.

Po válce vystudoval medicínu a stal se praktickým lékařem. A právě tohle – žitá praktická láska a služba jako odezva služby a lásky Boží v Kristu – se stalo jeho životním těžištěm, jeho světem. Zatímco v praktické službě lékařské působil br. Kocna nejprve na periferii – v Kosmonosích, pak jako závodní lékař v H. Počernicích či letňanské Avii – u Salvátora se ocitl rovnou v centru života církevního.

Pro br. Kocnu a jeho ženu představovala církev konkrétní svět, jehož středem je evangelium o Kristu a jeho lásce (však jsme také zpívali na pohřbu Má Pán Ježíš, má mne rád).

A v tomto společenství jde pak dohlédnout ke konkrétním lidem. Odtud pramenilo jeho mnohaleté pastorační nasazení. Spolu se ženou obcházel členy sboru a když se potkávali s konkrétní nouzí, i těžko řešitelnými problémy (mj. s dostupností léků) – dokázal ve strážních ducha i těla poradit a pomoci. Sám ovšem vzpomínal, že to měli o to snažší, že salvátorský sbor měl ještě většinu členů v centru Prahy, a nezamykaly se ještě nájemní domy tak jako v současnosti.

S manželkou Martou se věnovali dětem v nedělní škole – a přípravě učitelů, poté, co složil zkoušky výpomocného kazatele, vypomáhal i kazatelskou službou. Příznačně pro něj věnoval první kázání u Salvátora tématu svěcení neděle.

Když před lety dochovával ženu Martu, naučil se nezbytným domácím pracem, takže pak byl až do sklonku života soběstačný. U Salvátora jsme se s ním potkávali pravidelně ještě v r. 2017. Zemřel v 89 letech a během pobytu v nemocnici vděčně zakoušel, že na něj sbor nezapomíná.

Těžištěm našich díky za jeho celoživotní službu se stalo svědectví o lásce Boží v Kristu Ježíši, která překračuje i hranice života a smrti. Vždyť je to právě tato láska – co nám otvírá onen mojžišovský výhled: Za řekou času zemi zřím. Za řekou času, který dle naší zkušenosti bere postupně naše síly, nasazení, zdraví těla a nejednou i výsledky našeho životního usilování – aby si vzal nakonec každého z nás – za touto řekou smíme zřít zemi slíbenou. K tomuto výhledu jsme zváni, když jsme uvěřili, že ani smrt nás neodloučí od lásky Boží, kteráž jest s námi v Kristu Ježíši, Pánu našem.

t.

EMAN nabízí: Povídá se... o soudcích a králích

Další Povídá se...

přináší příběhy o vstupu Izraele do zaslíbené země, Gedeonovu ságu i historky Samsonovy, příběhy prvních pomazaných Saula a Davida, příběhy o pokušení a zneužívání moci, modlářství Izraele i o prorocích Elijášovi a Elišovi. Nico ter Linden patří k autorům, jejichž vyprávění sugestivně otevře svět biblických příběhů, přitom bere vážně, v čem je dnes biblické poselství nesnadné či nesrozumitelné.

Zakoupit můžete v předsálí kostela.

Co nás čeká v adventu a o vánocích?

První adventní – bohoslužby s dětmi

Děti i dospělí, batolata i prarodiče zveme na 1. adventní neděli 2. 12. v 9.30 hodin. Bohoslužby povede farář Tomáš Trusina, budou uzpůsobeny dětem. Bude vysluhována večeře Páně. Po nich se tradičně společně najíme z toho, co si přineseme.

Druhá adventní – bohoslužby

vede br. farář D. Antalík

Třetí adventní – křty a nešpory

Na třetí adventní 16. prosince bude při dopoledních bohoslužbách **křest čtyř dětí**.

Tradiční **adventní nešpory od 19.00** povede br. farář D. Antalík a zpívat bude salvátorský pěvecký sbor.

Čtvrtá adventní 23. 12. – dětská vánoční slavnost

Chcete se dozvědět, co si povídali pastýři té noci, než se jim u Betléma zjevili andělé? A co si andělé mysleli o pastýřích? Pak neváhejte a zapojte se do letošní vánoční hry.

Zveme děti, které zvládnou samy se batolit po scéně, předškoláky, školáky všeho

věku i mládež. Pro každého se najde role podle jeho chuti a nálady. Jen potřebujem vaši spolupráci a nějaký ten čas.

Termíny:

Nácviky písní a dialogů – během nábožka v prosinci – každé pondělí od 16.00

Pondělí 17. 12. od 16.00 první zkouška v kostele

Sobota 22. 12. od 9.30 generálka (s kulisami, mikrofony na scéně, v kostýmech)

Neděle 23. 12. (4. adventní) 9.30 premiéra v salvátorském kostele (předtím ráno bývá ještě poslední zkouška)

Děti přihlašujte u některého ze salvátorských farářů či učitelek nedělní školy.

Bohoslužby v čase vánočním

Na **Štědrý den** budou bohoslužby od 16.00

Na **Hod Boží vánoční od 9.30** s vysluhováním večeře Páně

K **bohoslužbám u stolu** a setkání starší generace sboru jsme zváni **27. prosince od 15.00** v levé sakristii.

Poslední bohoslužby v r. 2018 budeme slavit v neděli 30. prosince.

Pilíře opraveny

Sanace trhlin 7 obvodových pilířů kostela proběhla v měsících srpen až říjen 2018. Oprava proběhla na základě posudku doc. Podolky, který také prováděl autorský dozor. Pilíře jsou tvořeny převážně opukovým zdivem a byly narušeny zemní a venkovní vlhkostí. Poškozené bloky kameny byla nahrazeny novými bloky, byly provedeny injektáže a použity speciální nerezové tyče pro zpevnění pilířů. Celkové finanční náklady přesáhly 500.000 Kč a budou ze 60 % hrazeny z grantu Magistrátu hl. m. Prahy.

Petr Stránský

Kontakty:

první farář Tomáš Trusina 607 588 618, trusina@volny.cz;

farář Dalibor Antalík: 731 733 577, dalibor.antalik@ff.cuni.cz;

kurátorka Jana Cejpová: 777 322 315, jana.cejpova@gmail.com;

Kancelář: 222 313 884 – salvator@evangnet.cz;

Jana Knoppová, sborová sestra a pokladnice: 731 173 925;

Helena Voverková, koordinátorka pronájmů kostela: 731 620 239

Návštěvní hodiny v kostele úterý od 9:00 do 12:00 a čtvrtek od 16:00 do 19:00. Osobní rozhovor, návštěvu do rodiny nebo do nemocnice lze domluvit telefonicky či elektronicky.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 1, Staré Město, Praha 1, Salvátorská 1045/1, 110 00 Praha 1, IČ: 45701814. Určeno pro vnitřní potřebu, neprodejně.

<http://salvator.evangnet.cz>